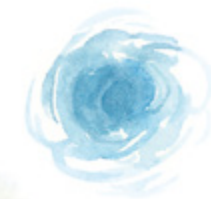
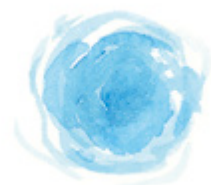

На Феликс, който много обича десертите.
Е. М.

Тиери Робрехт

Естел Менс

КАК
ЛЪЖАТА
СЕ ПРЕВЪРНА
В СЛОН

Превод от френски
Светлина Боева

Un mensonge gros comme un éléphant

© 2019 Mijade Publications (B-5000 Namur - Belgium)

© Illustrations: Estelle Meens

© Text: Thierry Robberecht

© Светлина Боева, *превод от френски*

© Владимир Пенев, *редактор*

Дамян Дамянов, *предпечатна подготовка*

Отпечатано в Китай.

© Издателство Панда, 2020 г.

Всички права запазени.

Никаква част от това издание не може да бъде възпроизведена

без предварително писмено разрешение на издателя.

ISBN: 978-619-91633-0-6

ИЗДАТЕЛСТВО **ПАНДА**

Обикновено съм добър на футбол.
Само че днес следобед, докато играех на двора,
уцелих прозореца на кухнята.

ПРАААС!

Прозорецът се пръсна на хиляди парченца.

Татко излезе гневен от къщата с топката в ръце.

– Какво става тук?

Люк, ти ли счупи прозореца?

Толкова беше сърдит, че не посмях да му кажа истината.

– Не, не бях аз, Елеонора беше – посочих по-малката си сестра.

– Елеонора! – изкрещя татко –
Виж какво направи?
Счупи прозореца на кухнята.
За наказание една седмица няма да
ядеш десерт!

– Но аз нищо не съм направила! – опита се да се
защити тя.
Но татко беше толкова ядосан, че не я чу.

Срамувам се, че вместо да си призная,
обвиних Елеонора.

Особено когато стана време за десерта,
а сестричката ми не получи нищо.

Чувствах се много зле, че излъгах.

Въртях се в леглото
и не можех да заспя.

Да не би да беше от десерта?
Вярно, че изядох и моя, и този на
Елеонора.

Откакто излъгах,
нещо все ми тежеше.

Мислех за сестричката си,
обвинена без вина.

На сутринта нещо продължаваше
да ми тежи.

Не беше десертът... а моята лъжа.

Лъжата ми натежа като слон,
който трябваше да нося навсякъде със себе си.

В училище слонът седна на коленете ми
и ми пречеше да виждам учителката.

В училищния стол зае толкова много място, че не
можам да изям и хапка.

Какво си представя той?
Че е лесно да тичаш и да играеш футбол
със слон на гърба?

В междучасието най-добрият ми приятел Жереми ми каза,
че днес изобщо не играя добре.

Мислех само за едно –
как да се освободя от този огромен слон.

Опитах се да го заключа в училищната тоалетна и да избягам,
но той ме изгледа толкова тъжно, че сърце не ми даде да го оставя
там през нощта...

... и пак си го взех.